

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Quòd apparentes Scripturæ contradictiones pulcherrimè
convenient ad ostendendum nobis Christum Jesum verum esse Messiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

vestro impositum circumfertis cordi, ab eo vos impedit. Verum, si modo prompto animo cognoscere vultis veritatem, absque difficultate ostendam vobis, quomodo omnes Scripturæ, ubi ali-

qua apparet oppositio, mirum in modum convenient, ad demonstrandum nobis manifestissime, quod verus Messias sit Christus JESUS.

ARGUMENTUM.

Quod apparentes Scripturæ contradictiones pulcherrimè convenient ad ostendendum nobis, Christum JESUM verum esse Messiam.

ARTICULUS I.

CONTRADICTIONE, ut ajunt Philosophi, est affirmatio & negatio ejusdem de eodem, eodem tempore, & eadem ratione. Juxta hanc regulam omnia plena sunt contradictionibus impossibilibus in Scripturâ, quando fit sermo de Messia, pro iis, qui nil distinguunt in ipsius Persona, quique textus Scripturæ in eodem accipere volunt sensu.

Regulæ ad conciliandos omnes Scripturæ textus, qui contradictioni videntur.

Sed distinguendum est inter duos adventus Messie promissi, unum, quo jam advenit ad salvandos homines, & alterum, quo adveniet ad homines judicandos: agnoscendæ sunt duæ naturæ in ipsius persona, una divina, & altera humana; indagandi sunt duo sensus in textibus sacre Scripturæ, unus materialis & alter spiritualis. Etposito indubitato hoc principio, omnes apparentes contradictiones, quas complectitur Scriptura, pulchram constituunt harmoniam, & mirificè conveniunt, ad demonstrandum nobis, quod

omnia, quæ promissa & prænuntiata sunt de Messia, adimpleta sint, & singulatim verificata in persona Christi JESU.

Talia asseruntur de Messia, ut ^{applicatio} spectare non possint, nisi ad ^{harum regu-} Deum; alia dicuntur de illo, quæ ^{larum,} non convenient nisi homini: oportet igitur ipsum esse utrumque, & affirmandum, quod verus Messias sit Deus-Homo & Homo-Deus. Attribuuntur ipsi excellentiæ divinæ; hæ igitur non sunt excellentiæ temporales & visibiles, cum excellentiæ Dei æternæ sint & invisibiles: attribuuntur ipsi etiam vilitates ac infirmitates velut novissimo hominum; siquidem describitur pauper ac nudus, persecutionibus oppressus, colaphis cæsus, contemptus, velut terræ vermiculus, ductusq; ad mortem quasi agnus. Ecce ergo quæ spectanda & expectanda nobis sint in ipsius persona, & nullatenus prærogativæ temporales, quæ cum illis sunt incompatibiles. Affirmantur de ipso

D d

ipso

ipso talia, quæ manifestè sunt falsa, si sumantur materialiter & juxta quod sonat litera; sicut quòd Deus collocaverit ipsum à dextris suis; cùm Deus non sit corpus, quod dexteram habeat vel sinistram: oportet ergò illa vera esse in sensu spiritali, & fatendum, duos esse sensus in Scriptura. Enuntiant Prophetæ venturum ipsum formidanda cum majestate, in sono tubæ, & congregaturum omnes homines ante tribunal suum, ad pronuntiandum in eos sententiam æternam, velut ipsorum judicem: asseverant autem & contrarium, quòd venturus sit tam blandè, quasi foret ros decidens in vellus, absque eo, quòd ullum excitet rumorem, & quòd aliquis id percipiat: necessario igitur distinguendi sunt duo ipsius adventus, unus ad salvandum homines, alter ad homines judicandos; primus in dulcore, ad exhibendam misericordiam, secundus in rigore, ad exequendum justitiam.

Quomodo
omnia, quæ
scripta sunt de
Messia, verifi-
cata sunt in
Christo JESU.

Hoc posito, jam quero ex vobis, vos Legis Doctores: Quid asserere potestis ex omni eo, quòd exaratum est in Lege & in Prophetis de Messia, quòd verificatum vobis non demonstram sigillatim & in singula capita, de Persona Christi JESU? Omnia illa, quæ concernunt potentiam & excellentias divinas, velut remittere peccata hominum, adorari ab omnibus nationibus mundi, conveniunt ipsi, quia Deus est: Omnia illa, quæ

concernunt humiliationes ærumnas, mortem & summam annihilationem, conveniunt ipsi quia homo est. Omnia illa, quæ spectant ad formidabilem illam potentiam & splendidam majestatem, quæcum Messiam venturum prænuntiârunt Prophetæ, congruunt illi, quia venturus est judicare vivos & mortuos in fine sæculorum: & omnia ea, quæ spectant ad summam illam mansuetudinem, quæ prædixerunt ipsum descensurum in terram, congruunt ipsi, quia ingressus est mundum imperceptibiliter in silentio noctis.

Promissum est, venturum Messiam ad liberandum populum suum à servitute inimicorum suorum. Hoc fecit JESUS CHRISTUS. Ipse enim liberavit homines à tyrannide peccatorum, quæ maximos animarum agunt inimicos. Promissum est, ipsum suos locupletaturum, omnique repleturum felicitatum genere. JESUS CHRISTUS hoc fecit: ipse enim consignavit ipsis possessionem omnium thesaurorum gratiarum suarum, omniumque meritorum suorum, illisque procuravit æterna bona gloriæ, quorum possessio minima infinita ratione antecellit cuncta mundi imperia. Prænuntiatum est, regnum Messiaæ futurum æternum; prænuntiatum est quoque, ipsum moriturum: Et ambo verificata sunt in JESU CHRISTO: Nam regnum ipsius durat & durabit in æternum; & mors

mors ipsius tam vera est, ut abnuere ipsam non possitis. Unico verbo, perscrutamini omnes veteris Testamenti Scripturas de Messia loquentes, nec unicum solum invenietis textum, qui non clarè depingat JESUM Christum, vel secundum suam divinitatem, vel secundum humanitatem; vel in primo, vel in secundo adventu suo; vel penes exspoliationem corporalem, vel penes divitias spirituales.

Quando per impossibile expectandus foret alius Messias, totus deberet esse talis, qualis est Christus JESUS.

Plus adhuc dico, quòd si per suppositionem, quæ non est, expectandus foret alius Messias, necessariò talis esse deberet, qualis est JESUS Christus: aliàs impossibile foret in ipsius Persona verificare ea omnia, quæ annotata & prænuntiata sunt de ipso in Scripturis. Et insuper adhuc dico, quòd impossibile sit venire unquam alium, in quo verificari possit id, quod totum manifestum est, & ad oculum patet in Christo Jesu: siquidem is amplius non veniret in tempore, quod nuntiaturum est à Prophetis; & populus Judæorum, & totus mundus non amplius est in Scripturis declarato & expresso, quando nominatim designarunt tempus adventus Messie.

Nonne ergò erratis, ô Judæi, dum alium expectatis? An expectatis Messiam plenum magnificentiâ, potentiâ & majestate, venturum ad vos formidanda cum potestate & gloria? Ita vide-

bitis, illum; sed hic erit ipsemet Christus JESUS, qui venturus est judicare omnes homines in fine sæculorum, & severissimâ condempnaturus justitiâ eos, qui misericordie suæ clementiam, in primo adventu suo ipsis oblatam noluerunt accipere.

Noluitis acceptare JESUM Christum pro vestro Messia, quòd apparuerit vobis pauper, contemptus, & ærumnis oppressus. Si non tolerasset hæc omnia ex amore erga vos, sed vixisset in splendore, in honore, in voluptatibus, minorem habuisset causam acceptandi illum, minorèque obligationem ipsum amandi; potuisset enim dicere: quid fecit, aut quid passus est, ut meam mereatur gratitudinem? Jam ubi est cor vestrum, dum dicitis: Contemno ipsum, quia omnis generis contemptus subiit amore mei; repudio ipsum, & non agnosco pro Redemptore meo, quia magis amavit me propriâ vitâ suâ, mortemque in cruce pati voluit, ut meæ vitam daret animæ: certè enim majorem rationem non habetis, quæ vos urgeat ad contemnendum ipsum quàm ipsius paupertatem, ipsius contemptum ac mortem, quibus se subdidit, ut officium obiret Redemptoris hominum, & hoc potius est, quòd acriores vobis addere deberet stimulos ad ipsum agnoscendum, ac majori prosequendum honore. Nonne tam

Argumentum
efficax contra
Judæos.

vecors confundat vos ingrati-
tudo?

Judæus nul-
lam habet po-
sitivam ratio-
nem, quòd
Messias non-
dùm adven-
sit.

Verum non assentior, ipsum
hæc omnia passum esse amore
mei replicabat Rabbiorum u-
nus: siquidem arctè semper teneo
vestrum Jesum Christum non es-
se verum Messiam, quia Messias
nobis promissus, quemque exspe-
ctamus, nondùm advenit. Quam
certitudinem de hoc habes, repo-
nit ipsi Ecclesiasticus? Nonnè ex-
dem Scriptura, quæ tibi promit-
tunt ipsum venturum, tibi quo-
que affirmant, ipsum jam adve-
nisse? an unicum reperias textum
in omnibus veteris Testamenti li-
bris, qui monstret tibi nondùm
advenisse Patribus tuis promis-
sum Messiam, quique tanta cum
certitudine te assurect, ut dicere
possis: Ecce tibi, cui absque me-
tu innitur fides mea & spes salu-
tis meæ. Quæso te per Deum,
pondera benè discursum, quem
desuper efformo tibi.

Efficax discursus
contra Judæos, qui eti-
am certificat
fidem Christi-
ani.

Si Lex Moysis, quam profiteris,
esset veritas; deberet ipsa semper
durare; nam veritas manet in æ-
ternum, & nunquam mutari de-
beret. Sed probe nôsti, ipsam
non esse datam, ut semper duret,
ipsamque mutari debere, eoquòd
promittat aliud, quàm ipsa sit: ergo
vel jam mutata est, vel adhuc
mutabitur; hoc est omninò in-
dubitatum. An adhæreas huic le-
gi, velut rei, quæ nunquam de-
beat mutari? an mundus semper
erit in figuris, quin unquam vi-

deat veritatem? an usque in fi-
nem sæculorum persistes in pro-
missis & expectationibus, citra
id, quòd unquam obtineas opus?
Dicis, non: Certus sum, mutan-
dam esse legem meam, & exspe-
cto omnium figurarum finem,
quando videbimus veritatem,
quam non solum exspecto, sed
etiam desidero. Ille, qui promissa
tenet magnæ cujusdam felicitatis,
magis sollicitus est de obtinendo
fine, quàm de duratione promis-
sionis sibi factæ; & maximum
ipsius est desiderium videndi ces-
sare ipsam, ut possidere, quòd
exspectat, liceat bonum.

Sed quando expectabitis hoc?
Nonnè vides te ita amare tuas fi-
guras, tuasque promissiones, ut iis
semper affixus hæreas, etiam
postquam præteriêre? Nam à
quo tempore dat Deus vobis am-
plius nec figuras, nec promissa?
Quamdiu durare illas voluit,
conservavit ipsas, adjiciens idem
figuras figuris, promissa
promissis, excitans propterea
cunctis sæculis aliquos vel Pro-
phetas, vel sacros Scriptores, us-
que ad tempora adventus Messia
promissi, ubi milit Prophetarum
maximum, S. Joannem Bapti-
stam, celebrem illum Præcurso-
rem à Vate Malachia prædictum:
Ecce ego mitto Angelum meum, & præ- Malach. 3.
parabit viam ante faciem meam. Et hic
non solum vaticinatus est, & pro-
misit Messiam sicut alii Prophe-
tæ; sed ostendit illum præsentem
& mon-

& monstravit digito Synagogæ populo, dicens ipsis: *Ecce Agnus DEI, ecce qui tollit peccata mundi.*

Ex hoc tempore, elapsis jam mille septingentis annis, sub quorum decursu non amplius receptis nec figuras, nec Prophetias, nec promissiones, omnes vestri Scriptores tacent, omnes vestri Vates obmutuerunt, omnes vestra promissiones novis promissionibus non confirmantur. Quid sibi hoc innuit? nisi quod desinat promissio, ubi jam datum est, quod promittebatur; quodque figura & umbræ dispareant, ubi primum præfens est veritas; opusque Prophetis non sit amplius ad prænuntiandas res vel futuras, cum ultimus, qui illas vidit, dixerit: *Ecce tibi præsentis illas!* Quomodo ergo adhuc inhiare potestis vestris promissis, vestris

figuris, quæ procul absunt, probè videntes, Deum ipsas amplius non conservare, ipsas evanuisse ad adventum Jesu Christi, ipsaq; à longo tempore jam præterisse?

Doctores Judæus, qui audiebat hæc omnia, probè videbat, se non habere, quod congruè responderet; nihilominus proterve adhuc dicebat, se omnibus his non persuaderi; quodque, si omnibus his, quæ sibi dicta sunt, assentiretur, hæc omnia nondum concludunt, Jesum Christum verum esse Messiam in lege promissum. Oportet igitur, inquit Ecclesiasticus, me novam tibi exhibere demonstrationem, sed tam luculentam, ut, si non profuerit ad te illuminandum, saltem tibi effosura sit oculos, teque magis adhuc cæcum redditura.

ARGUMENTUM.

Quod si Jesus Christus non esset verus Messias & proprius Filius DEI, sequeretur exin DEum nullum esse.

ARTICULUS II.

PROBè novi, veritates fidei non tam facile recipi ab intellectu alicujus infidelis, cum magnitudo ipsarum longè excedat parvitatem rationis ipsius naturalis; sed probè quoque novi, ipsas non posse omnino ab eadem repudiari, cum bona ratio maximam cum veritate habeat sympathiam. Non leve est comòdum inquirenti veritatem, dirigere se in

hac inquisitione sanâ & bonâ ratione, quæ recta studeat incedere, quæ in nullo defleat ad finistram, quæ oderit simulationes ac figmenta, quæ nullo præoccupari se sinat impetu cæco, quæque libenter cedat veritati, ubi cognoverit illam. Non nisi unicam hanc dispositionem exoptarem cuicunque ratione prædito, circa argumentum, quod hic propono: quod nimirum inquireat veritatem,

D d 3

ritatem,